

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.186 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2008 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 14 juli 2008 bij de Belgische ambassade te Turkije een aanvraag in.

Op 15 oktober 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing tot weigering van afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen laat gezinshereniging met een broer of zus die hier verblijft of Belg is, niet toe. Betrokkene kan dus geen aanspraak maken op gezinshereniging.

Daarnaast toont betrokkene niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, noch beschikt zijn broer, die hem ten laste wil nemen, over voldoende inkomsten. De broer van betrokkene heeft reeds drie personen ten laste (zijn echtgenote en twee kinderen). De

humanitaire elementen aangehaald in het dossier zijn onvoldoende. Betrokkene beschikt over een verblijf in Turkije. Niets belet hem om op een andere basis daar een permanente verblijfsvergunning te bekomen. Daarnaast geniet betrokkene van medische opvolging en is zijn broer in de mogelijkheid om hem te bezoeken in Turkije.”

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting tot correcte materiële motivering vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). In het tweede onderdeel verwijt verzoeker het bestuur een manifeste appreciatiefout te hebben begaan in de feitelijke overweging dat verzoeker medische opvolging geniet.

Nadat verzoeker erop wijst dat hij, als door het UNHCR erkend vluchteling niet over een permanent of definitief verblijfsrecht in Turkije beschikt, heeft hij via zijn raadsman in een brief van 19 augustus 2008 te kennen gegeven dat hij Istanboel diende te verlaten alwaar hij medische verzorging genoot om verplicht te gaan verblijven in Aksaray waar hij geen medische verzorging heeft. Door te stellen dat verzoeker een medische opvolging geniet, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de verplichting tot correcte materiële motivering.

De verwerende partij merkt in haar nota betreffende dit onderdeel op dat verzoeker belang ontbeert bij de kritiek die de formele motiveringsplicht betreft nu hij blijk geeft van kennis van de motieven en deze in het verzoekschrift bespreekt. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, merkt de verwerende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft zich in de plaats te stellen van het bestuur en dient na te gaan of de overheid is uit gegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of de overheid op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. In casu werd deugdelijk en afdoend gemotiveerd en de juiste wettelijke grondslag, met name artikel 9 van de Vreemdelingenwet, vermeld. Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag. Verzoeker toont geenszins aan dat hij geen medische verzorging kan krijgen. Hij is erkend vluchteling en verblijft legaal in Turkije. Nergens blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Wat de beoordeling van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing uitgaat van een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij bevestigt dit in haar nota. Voorts blijkt dat verzoeker bij brief van zijn raadsman van 17 juni 2008 het bestuur in kennis stelde van een uitgebreid verslag van 22 januari 2008 van de psycholoog van het UNHCR waaruit blijkt dat verzoeker ten gevolge van psychologische foltering gedurende vijf jaren aan het posttraumatisch stressyndroom lijdt, waarvan de oorsprong te situeren valt op zijn vijftienjarige leeftijd. De psycholoog stelt dat zijn identiteitsgevoel grote schade heeft opgelopen. In dat kader is het belangrijk dat hij een familietherapie, naast individuele therapie kan volgen omdat zijn problemen direct of indirect gerelateerd zijn met zijn oudere broer die in België als erkend vluchteling verblijft. De psycholoog benadrukt dat, hoe eerder deze therapie gegeven wordt, hoe sneller hij beter kan

worden. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 19 augustus 2008 te kennen gaf dat hij Istanboel diende te verlaten alwaar zijn medische verzorging plaatsgreep. Met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker beperkt de bestreden beslissing zich ertoe te stellen dat verzoeker medische opvolging geniet en dat zijn broer hem kan komen opzoeken. Uit het administratief dossier blijkt weliswaar dat verzoeker medisch gevolgd werd zolang hij in Istanboel verbleef maar niet dat verzoeker nog medisch werd opgevolgd nadat hij (volgens verzoeker verplicht) verhuisde naar Arkisoy. Dergelijke vaststelling blijkt evenmin uit de brief van de raadsman van verzoeker van 19 augustus 2008. Derhalve werd niet op een zorgvuldige wijze aan feitenvinding gedaan. Evenmin blijkt uit de motivering of al dan niet rekening werd en moest gehouden worden met het verslag van de psycholoog van het UNHCR, die stelt dat naast een individuele therapie een familietherapie noodzakelijk is omdat de problemen van verzoeker gerelateerd zijn aan zijn oudere in België verblijvende broer. De bestreden beslissing maakt enkel melding van het feit dat verzoekers broer hem kan opzoeken in Turkije. Uit het administratief dossier blijkt niet waarop deze vaststelling gebaseerd is. De opmerking van de verwerende partij dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij geen medische verzorging kan krijgen is niet terug te vinden in de bestreden beslissing en vormt een a posteriori-motivering. Het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn geschonden. In die mate zijn de onderdelen gegrond.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2008 tot weigering van afgifte van een visum.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.